

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292. Ефективна економіка. 2025. № 11.

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2025.11.32>

УДК 351.77:005.591.6(477)

І. О. Іртищева,

д. е. н., професор, професор кафедри менеджменту,

Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7025-9857>

Є. О. Бойко,

д. е. н., професор, професор кафедри менеджменту,

Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1874-5433>

О. С. Іртищев,

PhD, викладач, Міжнародний університет бізнесу та права

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3910-9607>

Д. М. Рябець,

к. е. н., лікар міської лікарні №3 м. Миколаїв

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8540-1409>

Ю. В. Хігазі,

директор,

Приватний офтальмологічний медичний центр “Ексімер Одеса”

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-4695-2142>

**ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СФЕРИ
ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я**

*I. Irtysheva,
Doctor of Economic Sciences, Professor,
Admiral Makarov National University of Shipbuilding*

*E. Boiko,
Doctor of Economic Sciences, Professor,
Admiral Makarov National University of Shipbuilding*

*O. Irtyshev,
PhD, Lecturer, International University of Business and Law*

*D. Ryabets,
PhD in Economics, Doctor of the city hospital No. 3, Mykolaiv*

*Y. Hegazi,
Private Ophthalmology Medical Center “Eximer Odesa”*

STATE REGULATION OF INNOVATIVE DEVELOPMENT IN THE FIELD OF HEALTH PROTECTION

У статті проаналізовано сучасний стан та визначення напрямів удосконалення державного регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я з урахуванням глобальних тенденцій і національних пріоритетів. Аналіз показав, що обсяги фінансування науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт (НДДКР) у медичній сфері за досліджуваний період значно скоротились. У 2024 році обсяг державного фінансування становив 125 702,8 тис. грн, що на 11 % менше порівняно з 2023 роком, проте на 24,3 % перевищує показник 2021 року. Аналіз чисельності працівників, залучених до виконання науково-дослідних робіт у галузі медичних наук показав на скорочення з 544 до 441 особи, що становить лише 1,0–1,4 % від загальної кількості науковців, свідчаючи про зниження наукового потенціалу у медичній сфері.

У дослідженні розкрито ключові недоліки та стримувальні фактори інноваційної діяльності у сфері охорони здоров'я, серед яких визначено:

недосконалість законодавчо-нормативної бази, що проявляється у фрагментарності регулювання інноваційних процесів, відсутності чітких механізмів упровадження цифрових технологій, низькій узгодженості між державними програмами та секторальними стандартами; брак ефективних фінансових інструментів, обмеженість бюджетного фінансування та недостатня активність приватних інвесторів, що унеможлиблює системну модернізацію матеріально-технічної бази, впровадження інноваційних медичних технологій та цифрових рішень; Дефіцит висококваліфікованих кадрів, зумовлений міграцією медичних працівників, нерівномірністю забезпечення регіонів фахівцями, недостатнім рівнем цифрової компетентності персоналу та низькою мотивацією до участі в інноваційних проєктах. У сукупності ці фактори суттєво знижують темпи інноваційного розвитку галузі, ускладнюють процес цифрової трансформації та обмежують можливості підвищення якості й доступності медичних послуг.

Обґрунтовано, що інноваційний розвиток сфери охорони здоров'я в Україні є стратегічним чинником підвищення ефективності медичних послуг, якості лікування та доступності медичної допомоги. Визначено, що система державного регулювання, цільове фінансування, впровадження цифрових технологій, розвиток моделей державно-приватного партнерства та розширення автономії медичних закладів формують основу для стабільного та системного розвитку галузі.

The article analyzes the current state and determines directions for improving the state regulation of innovative development in the health care sector, taking into account global trends and national priorities. The analysis showed that the amount of financing of scientific research and development work (R&DKR) in the medical field has significantly decreased during the studied period. In 2024, the volume of state funding amounted to UAH 125,702.8 thousand, which is 11% less than in 2023, but 24.3% higher than in 2021. An analysis of the number of workers involved in research in the field of medical sciences showed a decrease

from 544 to 441 people, which is only 1.0-1.4% of the total number of scientists, indicating a decrease in scientific potential in the medical field.

The study revealed the key shortcomings and restraining factors of innovative activity in the field of health care, among which the following were identified: the imperfection of the legislative and regulatory framework, which is manifested in the fragmentation of the regulation of innovation processes, the absence of clear mechanisms for the introduction of digital technologies, low consistency between state programs and sectoral standards; lack of effective financial instruments, limited budget funding and insufficient activity of private investors, which makes it impossible to systematically modernize the material and technical base, introduce innovative medical technologies and digital solutions; The shortage of highly qualified personnel is caused by the migration of medical workers, the uneven provision of specialists in the regions, the insufficient level of digital competence of the staff and low motivation to participate in innovative projects. Together, these factors significantly reduce the pace of innovative development of the industry, complicate the process of digital transformation, and limit the possibilities of improving the quality and availability of medical services.

It is substantiated that the innovative development of the health care sector in Ukraine is a strategic factor in improving the efficiency of medical services, the quality of treatment and the availability of medical care. It was determined that the system of state regulation, targeted financing, the introduction of digital technologies, the development of public-private partnership models, and the expansion of the autonomy of medical institutions form the basis for the stable and systematic development of the industry.

Ключові слова: інновації, сфера охорони здоров'я, фармацевтична галузь, державне регулювання, фінансування, цифрові технології, цифровізація сфери охорони здоров'я

Keywords: innovations, health care, pharmaceutical industry, state regulation, financing, digital technologies, digitalization of health care

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Сфера охорони здоров'я є однією з ключових складових національної безпеки та соціально-економічного розвитку держави. В умовах зростання викликів, спричинених воєнними діями, пандеміями, демографічними змінами та обмеженими ресурсами, підвищується значення ефективного державного регулювання процесів інноваційного розвитку у медичній галузі. Інновації у сфері охорони здоров'я — це не лише нові технології діагностики, лікування чи профілактики, але й модернізація управлінських механізмів, цифровізація медичних послуг, впровадження телемедицини та розвиток системи е-здоров'я.

В сучасних умовах Україна потребує створення гнучкої та ефективної моделі державного регулювання, яка б стимулювала впровадження інновацій, забезпечувала якість і доступність медичних послуг, а також сприяла підвищенню конкурентоспроможності національної системи охорони здоров'я. Наявність значного науково-технологічного потенціалу країни при одночасній недостатній координації між державними, приватними та науковими структурами визначає необхідність формування нових механізмів партнерства, фандрайзингу та публічно-приватної взаємодії.

Таким чином, актуальність теми зумовлена потребою удосконалення державного регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я з урахуванням сучасних глобальних викликів, цифрової трансформації суспільства та необхідності підвищення ефективності використання ресурсів у системі охорони здоров'я України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Державне регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я України досліджувалося в працях провідних українських та зарубіжних науковців, серед яких: Демченко Н.В., Ридзель Ю.М., Юринець З.В., Попова І.А., Петрух О.А. Незважаючи на значну кількість проведених досліджень, питання комплексного аналізу та

визначення ефективних напрямів удосконалення державного регулювання інноваційного розвитку охорони здоров'я залишаються недостатньо вивченими. У зв'язку з цим наукова новизна даного дослідження полягає у комплексному підході до аналізу державного регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я, що передбачає системне вивчення нормативно-правових, фінансово-економічних, інституційних та технологічних аспектів, а також розробку рекомендацій щодо підвищення ефективності управлінських механізмів у медичній галузі.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є аналіз сучасного стану та визначення напрямів удосконалення державного регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я з урахуванням глобальних тенденцій і національних пріоритетів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Юринець З. В. та Петрух О. А. “Сфера охорони здоров'я України найбільше потребує результативних трансформацій та інноваційного поступу , оскільки повинна підтримувати задоволення потреб громадян у якісній і доступній медичній допомозі . Державна політика у напрямі підтримки створення інновацій у сфері охорони здоров'я, застосування інструментарію державного регулювання інноваційного розвитку цієї сфери постали невід'ємним елементом сучасної економіки , яка ґрунтується на знаннях, із залученням підприємств, закладів, установ, управлінських органів усіх ієрархічних рівнів, що заангажовані у процес створення та застосування новітніх знань задля досягнення цілі — підвищення якості та рівня життя населення” [1].

У цьому контексті інноваційний розвиток сфери охорони здоров'я доцільно розглядати як якісно визначений динамічний процес структурного, технічного, технологічного та продуктового удосконалення функціонування системи охорони здоров'я та її окремих елементів. Він ґрунтується на впровадженні нових знань, наукових досягнень і передових технологій, що сприяють збереженню здоров'я населення, підвищенню якості та

ефективності медичної допомоги, а також покращенню стандартів життя суспільства.

Колектив авторів наголошують, що “Підґрунтям підвищення медичної, соціальної та економічної ефективності функціонування системи охорони здоров’я в Україні є раціональне впровадження інноваційних технологій лікування, діагностики, профілактики та реабілітації захворювань, вдосконалення менеджменту та професійної підготовки медичних кадрів закладів охорони здоров’я. Інноваційні підходи відіграють вирішальну роль у поступальному розвитку будь - якої сфери суспільного життя, у тому числі сектору охорони здоров’я. В сучасних умовах функціонування економіки України інноваційний розвиток системи охорони здоров’я відкриває нові напрями підсилення рівня охорони й оздоровлення населення. Фундаментом такого розвитку є інновації у досліджуваному сегменті, без яких неможливе підвищення продуктивності медичних послуг, економічних показників діяльності суб’єктів господарювання галузі охорони здоров’я” [2]. Ефективність впровадження інновацій у сфері охорони здоров’я значною мірою залежить від рівня державної підтримки, формування сприятливого інституційного середовища та розвитку партнерських відносин між державою, наукою і бізнесом.

Фундаментальним напрямком інноваційної діяльності у сфері охорони здоров’я в Україні слід вважати медичну реформу, яка ґрунтується на впровадженні організаційних інновацій. Вона спрямована на поступову трансформацію медичної сфери з соціально-витратної моделі до соціально-інвестиційної, орієнтованої на інтенсивний розвиток, міжгалузеве зростання та ринкову конкуренцію. Основні інноваційні зміни включають:

- перехід від лінійно-функціональної до матричної моделі, що передбачає виділення окремих операційних процесів, для яких можна розробити самостійні стратегії розвитку, критерії оцінки ефективності та механізми фінансування;

- оптимізація підготовки, мотивації та оцінки медичних працівників із впровадженням елементів конкурентного аналізу; перехід від погодинної оплати праці до погодинно-відрядної, де заробітна плата залежить не лише від займаної посади, а й від обсягів виконаної роботи;
- заміна кошторисно-витратного підходу на систему, за якою фінансування здійснюється відповідно до кількості та якості наданих послуг;
- розвиток приватних і комунальних закладів, що надають медичні послуги на рівні з державними установами, з гарантуванням прав пацієнтів.
- впровадження електронних платформ для адміністрування, консультацій і медичного обслуговування;
- залучення коштів через державно-приватне партнерство, страхові фонди, благодійні та громадські ресурси для розвитку медичної галузі;
- надання права самостійно приймати рішення щодо кадрового складу, напрямків залучення фінансових ресурсів та їх розподілу.

Демченко Н.В. та Попова І.А. вважають, що “Одним з основних засобів реалізації принципів системного аналізу в державному управлінні охороною здоров’я є впровадження стратегічного управління інноваційним розвитком сфери охорони здоров’я, що включає регулярну оцінку умов функціонування та розробку відповідних стратегій для забезпечення сильної зваженої позиції уряду. Наявні заходи бюджетного фінансування установ охорони здоров’я не дають змоги сформулювати стимули, мотиви до поліпшення якості медичних послуг, результативності й ефективності застосування ресурсів” [3].

Досвід розвинутих країн свідчить, що важливу роль розвитку для сфери охорони здоров’я відіграють галузі промисловості, що спеціалізуються на виробництві товарів і виробів медичного призначення, фармацевтичних препаратів, інформаційних технологій. Проте, як зазначають науковці З. В. Юринець та О. А. Петрух, «Промисловий сектор національної економіки, який здійснював розроблення та виробництво інновацій у сфері охорони здоров’я, медичні технології і був націлений на інноваційні процеси, тепер або знищений, або вимушений переорієнтуватись на інші види діяльності і

змушений виживати на ринку абсолютно без державних стимулів. А діяльність підприємств, які працюють на виготовлення медичної продукції та технологій відзначається імітаційною орієнтацією» [1; с. 119]. Отже, низький рівень інноваційного розвитку галузі в значній мірі зумовлений загальними тенденціями інноваційного розвитку національної економіки в умовах відсутності дієвої інвестиційно-інноваційної політики.

Фінансування розвитку науки і техніки у медичній сфері України здійснюється переважно за рахунок державного бюджету, оскільки ця галузь вважається фундаментальною та належить до пріоритетних напрямів державної політики інноваційного розвитку і трансферу технологій. Аналіз обсягів фінансування науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт (НДДКР) у медичній сфері свідчить про наявність негативної динаміки. Так, у 2024 році обсяг фінансування з державного бюджету становив 125 702,8 тис. грн, що на 11 % менше, ніж у 2023 році, проте на 24,3 % перевищує показник 2021 року.

Важливими показниками розвитку інноваційної діяльності у сфері охорони здоров'я є не лише розробка новітніх технологій, а й рівень їх впровадження в медичну та лікувальну практику, зростання питомої ваги медичних закладів, що застосовують технологічні інновації, впровадження сучасних методів лікування та діагностики, а також оновлення медичного обладнання. Враховуючи це, погоджуємося з думкою Свінціцького А. С. та Висоцької О. І., що «для оцінки реального інноваційного розвитку практичних закладів охорони здоров'я доцільним вбачається орієнтуватись не на загальноприйняті показники оцінки результативності фундаментальних досліджень (кількість патентних заявок і виданих патентів, індекс публікаційної активності співробітників тощо), так як їх кількість не впливає на показники здоров'я населення і враховується в загальному індексі інноваційного розвитку» [4; с.12].

Однією з проблем, що стримують науково-технічний прогрес в галузі медичних наук є скорочення наукового кадрового потенціалу, значне

«старіння» наукових кадрів в галузі та еміграція кращих фахівців за кордон як наслідок зниження престижності даної спеціальності, відсутності матеріально-технічної бази для проведення наукових досліджень та обмеженості фінансування. За інформацією Державної служби статистики України, у 2021–2024 роках кількість працівників, які виконували науково-дослідні роботи у галузі медичних наук, скоротилася з 544 до 441 особи, що становить лише 1,0–1,4% від загальної кількості науковців, і свідчить про зниження наукового потенціалу в медичній сфері [5].

Першочерговими кроками до покращення кадрового забезпечення інноваційної діяльності в медичній галузі є підвищення престижності статусу та спеціальності науковців-дослідників, формування ефективних систем мотивації, що включають економічну і соціальну складову, перегляд системи відбору та підготовки наукових кадрів, створення умов для науково-дослідної діяльності.

На сьогодні існує ряд бар'єрів, що перешкоджають ефективному розвитку наукової та інноваційної діяльності в сфері охорони здоров'я в Україні, серед яких:

- законодавство у сфері медичних інновацій не повністю узгоджене з міжнародними стандартами, спостерігається нестача правових механізмів стимулювання інноваційної діяльності, зокрема у сфері цифрової медицини, біотехнологій і фармацевтики;
- державні витрати на наукові дослідження в охороні здоров'я залишаються низькими, відсутні ефективні інструменти залучення приватного капіталу, венчурних інвестицій і механізмів державно-приватного партнерства;
- відсутність інтегрованої інституційної системи, яка б об'єднувала державу, науку, освітні установи та медичний бізнес у єдиний інноваційний простір;

- нестача технопарків, науково-дослідних лабораторій, медичних інкубаторів і центрів трансферу технологій обмежує можливості комерціалізації результатів наукових досліджень;
- повільне впровадження електронної системи охорони здоров'я (eHealth), недостатній рівень інтеграції медичних даних, обмежений доступ медичних працівників до сучасних цифрових інструментів і платформ;
- недостатня кількість фахівців, які володіють компетенціями у сфері медичних технологій, біоінженерії, ІТ у медицині, а також слабка мотивація молодих науковців залишатися в Україні;
- бракує довгострокової стратегії, яка б визначала пріоритети, цілі та показники ефективності інноваційної політики в охороні здоров'я.

Михайличенко О. наголошує, що «ефективна державна інноваційна політика у сфері охорони здоров'я повинна бути підкріплена не лише теоретичною нормативною базою, а й практичними роз'ясненнями та рекомендаціями. Лише за таких умов вона стане однією з основних запорук розвитку не тільки сфери медичних послуг, а й української економіки загалом» [6]. Однією з ключових проблем сучасного етапу розвитку України є дефіцит професійних та висококваліфікованих кадрів, що обмежує реалізацію інноваційних і економічних ініціатив. У медичній та науковій сферах це проявляється у зниженні якості надання медичних послуг, уповільненні темпів впровадження інновацій, зменшенні наукового потенціалу та підвищенні навантаження на наявний персонал, що негативно впливає на ефективність функціонування галузі в цілому. Про це також наголошується в наукових публікаціях [7-8].

Серед факторів, що впливають на інноваційний розвиток охорони здоров'я, можна виділити:

- пошук і впровадження прогресивних технологій в практику охорони здоров'я;
- розвиток нових економічних відносин, спрямованих на формування ринку інноваційних продуктів і послуг;

- проведення ресурсозберігаючої політики, раціональне використання наявних кадрових і матеріальних ресурсів;
- створення стимулів до зацікавленості працівників охорони здоров'я в кінцевих результатах праці;
- створення системи раціональних, взаємовигідних з економічної точки зору взаємин між закладами охорони здоров'я, підприємствами та громадянами;
- проведення політики, спрямованої на заохочення і рівні можливості різних форм власності в охороні здоров'я, розширення ринку медичних технологій і медичних послуг;
- формування бізнес-клімату, що сприяє інвестиційної привабливості охорони здоров'я для приватних партнерів.

Розвиток медичної галузі потребує формування відповідної інноваційної моделі, яка включає в себе єдність медичної науки, системи безперервної медичної освіти, активної участі у міжнародних проектах та формування стійких партнерських зв'язків з провідними науковими центрами, створення ефективних механізмів захисту інтелектуальної власності та державного гарантування інноваційних інвестицій, розвиток державно-приватного партнерства та ефективних комунікацій у квадранті інтересів «споживачі-держава-наука-бізнес».

Спираючись на досвід країн Європейського Союзу та держав, які є лідерами на світовому ринку медичних інновацій, можна виокремити такі основні форми державного стимулювання інноваційних інвестицій у сфері охорони здоров'я:

- створення та розвиток інноваційних кластерів, що об'єднують взаємопов'язані підприємства, науково-дослідні інститути та освітні установи, розташовані в межах певного регіону;
- заснування спільних підприємств на базі партнерства між науково-дослідними установами та бізнес-структурами з метою комерціалізації результатів наукових розробок;

- запровадження податкових стимулів для інноваційно активних підприємств, які функціонують у стратегічно важливих сферах, зокрема охорони здоров'я та громадської безпеки;
- розвиток різних моделей державно-приватного та муніципально-приватного партнерства, спрямованих на впровадження сучасних технологій у медичну практику;
- створення спеціалізованих інвестиційних фондів для фінансування інноваційних проєктів у сфері медицини та біотехнологій.

Таким чином, подальший розвиток медичної науки, підвищення ефективності науково-дослідних робіт і впровадження інноваційних технологій у практику медичних закладів можливі лише за умови удосконалення системи державного регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я за такими стратегічними напрямками:

- оновлення законодавчої бази у сфері охорони здоров'я з урахуванням європейських стандартів, створення правових умов для розвитку медичних інновацій, захисту інтелектуальної власності та впровадження нових технологій у клінічну практику;
- формування ефективної системи державних і регіональних інституцій, відповідальних за координацію інноваційних процесів у медицині; створення центрів трансферу медичних технологій і платформ для взаємодії науки, бізнесу та держави;
- удосконалення механізмів фінансування інновацій у сфері охорони здоров'я через державні програми, грантову підтримку, державно-приватне партнерство, залучення інвестицій і венчурного капіталу;
- стимулювання розвитку наукових досліджень і розробок у галузі біомедицини, фармації, цифрової медицини, телемедицини; підтримка інноваційних стартапів у сфері охорони здоров'я;
- розвиток системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації медичних працівників з урахуванням вимог цифровізації та

інноваційної медицини; створення умов для залучення молодих науковців у медичну галузь;

- впровадження електронного урядування та електронної системи охорони здоров'я (eHealth), розширення доступу до медичних даних, аналітики й інноваційних цифрових сервісів;

- активізація міжнародної співпраці та науково-технічної інтеграції в галузях медичної сфери, зокрема виробництва та тестування медичних препаратів, медичної техніки і виробів медичного призначення, впровадження новітніх підходів у лікуванні та профілактиці захворювань;

- удосконалення інформаційної бази даних результатів наукових досліджень із виділенням основних медичних, соціальних та економічних показників та відповідної системи статистичного забезпечення.

Розробка відповідних програм та визначення інструментів їх реалізації на різних рівнях державного управління відповідають основним напрямкам інноваційної стратегії, що виступає важливою забезпечуючою складовою стратегічної концепції розвитку системи охорони здоров'я, від ефективності реалізації якої залежить якість та темпи впровадження реформ.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

Аналіз обсягів фінансування науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт (НДДКР) у медичній сфері свідчить про наявність негативної динаміки. У 2024 році обсяг державного фінансування становив 125 702,8 тис. грн, що на 11 % менше порівняно з 2023 роком, проте на 24,3 % перевищує показник 2021 року. Одночасно чисельність працівників, залучених до виконання науково-дослідних робіт у галузі медичних наук, зменшилася з 544 до 441 особи, що становить лише 1,0–1,4 % від загальної кількості науковців, свідчаючи про зниження наукового потенціалу у медичній сфері.

Інноваційний розвиток сфери охорони здоров'я в Україні є стратегічним чинником підвищення ефективності медичних послуг, якості лікування та доступності медичної допомоги. Система державного регулювання, цільове фінансування, впровадження цифрових технологій,

розвиток моделей державно-приватного партнерства та розширення автономії медичних закладів формують основу для стабільного та системного розвитку галузі.

Перспективи подальших наукових досліджень полягають у комплексній оцінці ефективності впровадження інновацій, вдосконаленні підготовки та мотивації медичних кадрів, адаптації передового міжнародного досвіду до українських умов та розробці довгострокових стратегій залучення інвестицій у медичну сферу для забезпечення стійкого інноваційного зростання.

Література

1. Юринець З. В., Петрух О. А. Напрями державного регулювання інноваційного розвитку сфери охорони здоров'я України. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 22. С. 116-121. DOI: 10.32702/2306-6814.2018.22.116
2. Савостенко Т. О., Шевченко Л. Г., Соломаха О. А. Інноваційний розвиток системи охорони здоров'я як об'єкта державного регулювання: стан і проблеми. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2022. No. 2. С. 38-45 DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2022.2.6>
3. Демченко Н. В., Попова І. А. Проблеми і перспективи інноваційного розвитку охорони здоров'я в Україні . URL: <https://dspace.nuph.edu.ua/bitstream/123456789/32614/1/251-260.pdf> (дата звернення 01.11.2025 року).
4. Свінціцький А. С., Висоцька О. І. Актуальні питання щодо впровадження медичних інноваційних технологій у закладах охорони здоров'я. *Практикуючий лікар*. 2015. № 1. С. 7-13.
5. Державна служба статистики України URL: <https://www.ukrstat.gov.ua>

6. Михайличенко О. Правове регулювання державної інноваційної політики у сфері охорони здоров'я. *Juridical scientific and electronic journal*. 2025. 73-77. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2025-3/15>

7. Іртищева, І. О., Крамаренко, І. С., Войт, С. М., Дубинська, І. І., & Іртищев, О. С. Глобальні та національні тренди впливу віртуалізації економіки та суспільства на формування сучасних моделей HR менеджменту. *Актуальні питання економічних наук*. 2025. 9). <https://doi.org/10.5281/zenodo.15067153>

8. Войт С. М., Крамаренко І. С., Іртищева І. О., Дубинська І. І., Іртищев О. С. Розвиток національно і та регіонально і системи управління персоналом в умовах глобально і нестабільності. *Український журнал прикладної економіки та техніки*. 2025. Том 10. No 1. С. 260-265. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.15067153>

References

1. Yurynets, Z. and Petruch, O. (2018), "State regulation directions of Ukraine's healthcare sector innovation development", *Investytsiyi: praktyka ta dosvid*, vol. 22, pp. 116-121. DOI: 10.32702/2306-6814.2018.22.116

2. Savostenko, T.O. Shevchenko, L.G. and Solomakha, O.A. (2022), "Innovative development of the healthcare system as an object of state regulation: status and problems", *Dniprovskyi naukovyi chasopys publichnoho upravlinnia, psykholohii, prava*, vol. 2, pp. 38-45 DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2022.2.6>

3. Demchenko, N. V. and Popova, I. A. (2025), "Problems and prospects of innovative development of healthcare in Ukraine", available at: <https://dspace.nuph.edu.ua/bitstream/123456789/32614/1/251-260.pdf> (Accessed 01.11.2025).

4. Svintsitsky, A.S. and Vysotska, O.I. (2015), "Current issues regarding the implementation of medical innovative technologies in healthcare institutions", *Praktykuiuchy likar*, vol. 1, pp. 7-13.

5. State Statistics Service of Ukraine (2025), Available at: <https://www.ukrstat.gov.ua> (Accessed June 03, 2025).
6. Mykhailychenko, O. (2025), "Legal regulation of state innovation policy in healthcare", *Juridical scientific and electronic journal*, vol. 3, pp. 73-77. DOI: 10.32782/2524-0374/2025-3/15.
7. Irtyshcheva, I.O. Kramarenko, I.S. Voyt, S.M. Dubynska, I.I. and Irtyshchev, O.S. (2025), "Global and national trends of the impact of virtualization of the economy and society on the formation of modern models of HR management", *Aktualni pytannia ekonomichnykh nauk*, vol. 9, <https://doi.org/10.5281/zenodo.15067153>
8. Voyt S.M. Kramarenko I.S. Irtyshcheva I.O. Dubynska I.I. and Irtyshchev O.S. (2025), "Development of national and regional personnel management systems in conditions of global instability", *Ukrainskyi zhurnal prykladnoi ekonomiky ta tekhniky*, vol. 10, pp. 260-265. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.15067153>

Стаття надійшла до редакції 14.11.2025 р.